

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger. 18 rals.

AMISTATS POLÍTICAS.

—Ja ho t'entés D. Segismundo, fins a taula contí ab mi.

—Igualment Sr. D. Práxedes... (Veyám qui enganyará á qui).

LAS ELECCIONS A FRANSA

son, com creuen molts una derrota pèl partit republicà las eleccions de diputats que acaban de celebrarse a Fransa; no son una derrota, sinó un avís, una lliçó, una ensenyansa pràctica per totes las democracias.

Ensenyansa eloqüent de un país als homes encarregats de dirigirlo, y que s' ofereix al mateix temps a la consideració de tots los pobles ahont alenta més ó menos l' esperit republicà.

Llissó que si es atesa, com no podrà menos de serho, contribuirà a treure la República del terreno un tant perillós en que alguns l' havian colocada, que no será en veritat aquesta la primera volta que 'ls republicans francesos salvan las instituciones, alsantlas com qui diu *à pes de brassos*.

Què ha succehit fins are? Una cosa molt natural.

Sense enemichs temibles y serios que combatessen la República, 'ls seus partidaris s' havian entregat a la trista taley de dividir-se, de fraccionarse, de combàtres. Los grupos de la majoria eran massa numerosos, las aspiracions de uns y altres massa difusas, los atachs qu' entre ells se dirigian, apassionats, injustificats y suicidas.

L' haverse embolicat ab la qüestió del Tonkin, sigué una falta, ho regoneixem; pero com que tots la van cometre, no tenian dret los radicals de derrocar a n' en Ferry al primer descalbro de las tropas francesas en aquèllas llunyanas comarcas.

La cayguda de n' Ferry, 'l qual després de tot representava una política, donà lloch a la formació de un ministeri heterogéneo, obligat a viure al dia, y privat fins en lo mateix moment de la renovació de la Càmera, de dirigir un bon manifest al país, concretant las sevas aspiracions, de manera que 'l partit republicà, sense una direcció única y faltat de una disciplina ferma y estreta, ha hagut de presentarse fraccionat davant de las forsas monàrquicas unidas en l' odi etern que senten per la causa republicana.

Tota aquella campanya de injustas recriminacions contra en Ferry, aquell afany de atribuhirli culpas que no li corresponen, aquèlla serie de discursos negatius de n' Clemenceau, no han favoregut poch ni molt als radicals é intransigents que van empèndres' ho sinó en últim terme als monàrquichs y als imperialistas.

Hi ha en tot país y a Fransa també una gran massa de ciutadans que tot ho espera del ordre y dels procediments de govern: aquesta massa se preocupa més dels interessos que de las ideas: accepta y apoya la República, quan la República li ofereix garantias d' estabilitat; s' aparta d' ella quan no funciona ab la regularitat deguda y la créu en perill de desbordarse.... Aquesta massa no será may radical; no será may intransigent; al revés, aixís que olori la preponderancia dels partits extrems, aixís que oviri las solucions de la flamarada, s' entregará als monàrquichs, als imperialistas, al dimoni, si 'l dimoni t'è prou manya per calmar los seus rezels.

Aquest fet real y positiu havian de tenirlo en compte los que alguns anys endarrera van derribar sense consideració a n' en Gambetta del ministeri, que son los mateixos que més tart han triturat a n' en Ferry, legítim heréu y successor de aquell ilustre patrici. Si no haguessen sigut tant imprevisors, no haurian pogut guanyar avuy casi la tercera part de la càmera, los monàrquichs y 'ls imperialistas qu' en la passada legislatura apenas representavan la sexta part dels vots.

Pero no es hora de recriminar sinó de prevenir.

Y lo primer que s' ocorre en lo cas present es que aixís com la desunió y la imprudencia del republicans han donat als reaccionaris una forsa que per sí sols no l' haurian obtinguda may, aixís també en lo successiu la bona inteligencia y la cordura restituhiran a la República la alterada salut y 'l vigor a que li dona dret sa honrosa historia, los beneficis inmensos que ha produhit a la Fransa y hasta la mateixa posició de sos enemichs que no es gens envejable.

Perque si la desunió republicana ha sigut injustificada a tot serho, la dels reaccionaris no resisteix l' anàlisis, y aquèlla part del país que avuy los alenta, doblant lo número dels seus representants a la Càmera, s' apartaria d' ells plena d' horror, demà que 'ls monàrquichs ensenyessen francament la lepra de las sevas divisions irremediables.

Pero pèl bè de la nació es precis que no arribi may la ocasió de fer una proba tant dolorosa. Los republicans han de viure previnguts y han de fer medis de recobrar lo perdut costí 'l que costí.

En la seva mateixa historia trobaran exemples de abnegació y de cordura salvadoras. Durant la primera Assamblea—y aixó qu' era obertament monàrquica—van saber fundar la República, sense altre element que un gran sentit polítich aliat ab las circunstancias y ab la forsa moral de l' idea.

Durant lo cop d' Estat de Mac-Mahon, van saberla salvar ab l' energia unida a un gran tacto y també a la forsa moral de l' opinió pública.

Llavors los fraccionaments no existian, las recriminacions personals no eixian a la llum, s' enfrenavan las ambicions, y l' amor a la República era un culto sagrat.

Què s' diria avuy, si 'ls que llavors van saber fer miracles, no sabessen fer are 'l petit sacrifici de sas incontinencias!

En mitj de tot consola l' espectacle excels de un poble que sab manifestar lo que vol y lo que desitja per medi del sufragi universal.

Aquí, ahont no reina més que la corrupció y la mentida, la falsetat y la trampa, assombra veure qu' en las últimas eleccions de Fransa han sigut derrotats quatre ministres. Aixó vol dir que allà no s' coneix la odiosa pressió oficial que aquí tot ho corromp y ho avassalla. Lo cos electoral pronuncia 'ls seus fallos inapelables y 'ls poders del Estat s' inclinan respectuosos.

Aquest es—digan lo que vulgan sos enemichs— aquest es l' arrel més fonda de la República. L' opinió podrà valerse del sufragi per avisar y prevenir als que s' extravian del camí recte; fins podrà—si volen—equivocarse; pero en lo mateix sufragi trobará medis de corretjir sos errors y may atentarà contra un sistema tant honrós, tant digne y tant apte per la governació dels pobles moderns.

Lo sufragi universal lealment practicat es la República, de manera que l' existencia legal de la República está assegurada, perque, sent com son la negació del sufragi universal tot los demès sistemas, no s' trobará may un poble tant ilús y tant dement, que diga: —Jo voto perque no 'm deixin votar may més.

P. K.

LO MOVIMENT CONTÍNUO.

en Moret; en Moret que en la casa de dispesas hont sol posar cada vegada que va a París, está fent tamborellas y contraccions sobre dugas cadiras, per no perdre la costum de ferne sobre 'ls principis polítichs.

Son las onze: ha acabat d' esmorsar a las déu,—perque ell a fi de ser ben excèntrich, a Fransa sempre menja a la espanyola, aixís com a Espanya menja a la francesa,—y després de fer la digestió ab los seus exercicis gimnàstichs, s' adressa, fa tres ó quatre posturas académicas davant del mirall, s' empolva la cara y s' assenta al escriptori.

Proba nou ó déu plomas, cambia set ó vuyt cops de cadira, adopta cinch ó sis posicions y per últim xiulant y acompanyantse un vals ab los péus, se posa a escriure.

Es una carta a un amich de Madrit y mica més ó menos diu aixís:

«Adorable company: Las brisas de la tardor comensan a despendre dels arbres las grogas fullas. Ab aquest motiu, saturat d' ideas novas, y convensut de que 'ls perfums forman part integrant de la vida del home, de la dona y dels elefants, he determinat tornar-me a fusionar ab en Sagasta, esperant donar aixís una proba més del meu talent musical y de la irreprotxable simetria del meu bigoti. Demà passat me vindrán altra vegada entre 'ls seus carinyosos braços, y, si no es molestarlos, aghahiria moltíssim que al arribar a Madrit me dispensessin una entrada bastant triunfal, ab abundancia de vivas, cotxes y carretons. No es que jo ho demani; pero si ho fan aixís, no deixaré de aghahils' ho son apassionat... etc., etc.»

Acabada la carta, la clou, s' enllustra cuydadosamente las botas y las galtas, y surt a passeig.

En poch rato recorra vint ó trenta carrers; entra en tres cafés y dugas iglesias; enrahona ab en Clemenceau y saluda a n' en Cassaignac; puja al tranvia, baixa desseguida, s' atura davant de tots los aparadors, compra cinch diaris, una nina, una lliura de caramellos y un pot de pomada pels cabells, tira la carta al corréu, y tot tornantsen a casa, se deixa caure per l' oficina de telégrafos, entregant un telégrama urgent que envia a Madrit:

«En aquest moment me dispo per anar al tren. Sobre tot l' ovació de que dono detalls per carta. No volvidarse dels carretons.»

—Bueno,—diu don Segimon, dirigintse precipitadament a la dispesa,—ja ho tinch tot preparat, ara puch sortir quan vulgui: la entrada triunfal es segura.

Xup, xup, xup... Lo tren dona las primeras estrabadas, esbufegant penosament com si li pesés portar un home tant lleuger. En lo moment en que la locomotora surt de la estació, lo senyor Moret treu lo cap per la finestra del seu departament del reservat de senyoras.

—Vès depressa, noy,—diu dirigintse al maquinista, —que a Madrit m' esperan com candeletas.

Lo maquinista no 'l sent, per fortuna, y 'l tren, ab lo seu xup xup, se deixa anar relliscant per demunt dels rails, xiulant ab tot l' espinguet de que es capás.

En Moret ni menos ho somia; pero el tren xiula més per ell que per ningú.

Ja som a Madrit: lo tren entra en la estació y 'l cor del bon Moret palpita ab la cándida alegria del nen qu' estrena unas hotinas novas.

Tot lo voltant está plé de gent que crida y gossos que lladran.

—¡Oh!—diu en veu baixa.—¡Com m' esperan los meus bons amichs!

Y sortint precipitadament del vagó s' adelanta y crida:

—¡Viva la República!

Tots los presents se 'l miran com si arribés de Sant Boy.

—¡Y ara!—exclama l' Aguilera—¡qué diable crida? ¡viva la República?

—Si; y donchs ¿no som republicans?

—No senyor, borrango: ¡vaya unas distraccions!

—¡Caramba! ¡ara hi caych! Tè rahò que som fusionistas... res, no 'n fassi cas, es la mateixa emoció de l' arribada... ¡Pero ara que me 'n adono!—exclama mirant al rededor,—¿per qué han fet tants preparatius? ¿qué no saben que jo no soch amich d' aparatos y tonterias?—

Los que 'l voltan s' aguantan lo riure y la comitiva s' posa en marxa.

Aquell mateix vespre, després d' haverse ofert espontáneament a n' en Sagasta, en Moret se passeja sol y melancólich per un carrer de Madrit, buscant lo número de la casa de n' Necedal.

—Vull parlarhi aquest vespre mateix,—murmura examinant las portaladas y 'ls números de la paret;—es una vergonya qu' encara jo may haja sigut carlista. A veure si 'ns entendrem.

FANTÀSTICH.

pesar del conflicte ab Alemania, en Romero Robledo ab tot y ser avants un tipo tant bellugadis, s' está avuy a pendre la fresca y sense dir paraula en una de las provincias del Nort.

Qu' es cas de anar a Madrit! A Madrit hi ha hagut lo cólera y 'ls que per fugirne van ferho a galop, per tornarhi hi van al pas y a cada punt reposan.

Asseguran altres que no anirá a Madrit fins que s' obrin las Còrts, y que mentres tant, com que allà dalt fa fret, se dirigirá a la seva hisenda de Romeral.

Pero com que a la provincia de Málaga hi ha cólera també, no es probable que siga prou arruixat fins al extrèm de anarhi.

En Romero Robledo passa per serho tot menos cas. «Y no obstant, diu un periódich, tal poden veure las cosas, que acabi perque d' ell ningú 'n fassa cas.»

La redacció del Progreso ha sigut sitiada per la policia.

De allà no surt un sol exemplar siga ó no siga denunciat. Avants de que 'l fiscal haja tingut temps de veure'l, avants de que s' compleixi lo que diu la ley, aixó es, que un periódich no s' considera publicat fins que se 'n hajan repartit sis exemplars al menos, a El Progreso 'l tractan sistemàticament com si per cada número hagués de anar a presiri.

Aquest escàndol no s' havia vist may a Espanya. Ni a la terra dels Zulús.

Datos: Napoleon III rebia 2,853'38 franchs cada hora, ó sigan 68,500 cada dia. En divuit anys que va governar cobrà ell sol 450 milions de franchs, sense las gangas. Junt ab la seva familia va cobrarne 1,170 milions.

Las guerras del imperi van costar: la de Crimea 95,600 homes morts y 1,600 milions de franchs; la de Italia, 11,763 homes morts y 621 milions de franchs; la de Méjich, China, Conchinchina y Siria, 65,000 homes morts y 900 milions de franchs; la franco-alemana 200,000 homes morts, 13 mil milions de franchs y duas provincias, Alsacia y Lorena.

Baix la monarquia de Lluís Felip may hi hagué un presupuesto equilibrat: durant l' imperi hi hagué sempre déficit, menos un any, lo 58 que 'l superabit sigué de 12 milions; en cambi 'l déficit de 1856 havia pujat á 181 milions. En quant á la República ha saldat sempre 'ls seus presupuestos ab *superabit*; lo del any 78, lo més petit sigué de 62 milions; lo del any 81, 'l més gros, pujá á 109 milions.

A las caixas de ahorros á l' any 69 hi havia 711 milions, y á l' any 84 hi havia 1,816 milions. A l' any 68 lo banch de Fransa feya operacions per 7,650 milions; l' any passat va ferne per més de 13 mil milions; al any 69 van circular pels carrils 171 milions de passatgers, y al any 83 van circularne 207 milions; al any 69 lo moviment de barcos mercants representava 6 milions de toneladas y al any 83 més de 18 milions.

La República es poch amant de declamacions y de paraulas. Als atachs dels seus enemichs respon ab aquests datos, y qui haja fet més qu' ella que li tiri la primera pedra.

Los monárquichs se mostran molt satisfets del resultat de las elecciones á Fransa.

No hi ha que alegrarse massa aviat, perque de las riallas venen sempre las plorallas.

«Volen fer una proba 'ls monárquichs espanyols? Dónguinnos lo sufragi universal, assegúrinnos la legalitat de las elecciones y á veure qui riurá més, ells per lo que ha succehit á Fransa, ó nosaltres per lo que succehirá aquí á Espanya.»

Un avis á tots los escriptors catalans y especialment á aquells que son tant amables que acostuman favorirnos ab los seus escrits.

Aquest any, lo mateix que 'ls anteriors, LA CAMPANA DE GRACIA publicarà 'l corresponent almanach; pero ab una diferència. Aixís com casi sempre sortia á fi d' any, are veurá la llum á mitj novembre.

Aixó vol dir que quedan invitats per si 's dignan enviarnos algun treball polítich ó literari; pero sempre satírich ó festiu. L' únich que se 'ls recomana es que si per cas lo remétin avants del dia 20 del corrent octubre.

Y.... gracias anticipadas.

Pósinse las mans á la cintura, *en jarras* com diuhen los castellans; lo barret de gayrell, un xavo á cada pols (los únichs diners que t' tot bon espanyol) y escupint per l' ullal, exclamin:

—¡Olé! ¡Viva la gracia!

—Pero ¿y tot aixó á motiu de qué? preguntarán vostés.

—Ay, ay, ¿donchs que no ho saben? Escóltin, homes, escóltin.

Desde primer d' Octubre funciona á Sevilla una escola de toreig á cárrech de 'n Manuel Carmona (a) *El Panadero*.

¡Tauromaquia y panadero! ¿No veuhen? Ja torném á ser als bons temps de *Pan y Toros*.

Y vosté, Sr. Pidal, per la seva part, no s' olvidi de completar l' ilustració d' Espanya.

Vaja publicant decrets contra l' ensenyansa, que aquí lo que 's necessita son moltras novenas y moltras banyas.

Desde que va iniciarse la qüestió ab Alemanya fins avuy dia de la fetxa, passen de 200 las denuncias que han sufert los periódichs de Madrit, y passen de un centenar las que han sufert los de provincias.

Jo ja ho veig, com que al Bizco de Borge, á n' en Melgares, y á tants altres bandolers no hi ha medi de agafarlos, lo govern procura que 'ls tribunals s' entretengan ab una cosa ó altra.

No caldria mes sinó que guanyessin lo sou sense fer res.

CARTAS DE FORA.—Lo rector del Esquirol está enfutismat desde que sab van CAMPANAS al poble. «Als qui la tingan, encare que vingan á confessar no 'ls absoldré. LA CAMPANA ajuda á veni 'l cólera.» Y després afegeix: «La senmana entrant farem pregarias: aixís mirarem de mudá 'l govern que no haguém de pagar tants pagos.» Aquí tenen una pintura de un rector silvestre. No poden dirse més bestiesas ab menos paraulas.

Lo rector de Mollet lo dia de la festa major tractava de fer una professó, ho tenia tot preparat, y al anar á sortir va veure que no hi havia ningú, va entornarse 'n á la iglesia.—Item més: com que per assistir á un enterro fa pagar 10 rals per adelantat, va succehir que un difunt, estava á punt de ser conduhit al cementiri, reunit lo dol etc. y 'l rector no compareixia. A la nit van durli 'ls deu rals y l' endemá va verificarse l' enterro. Lo rector de Mollet pot rectificat las obras de misericordia. «Enterrar los morts, s' haurá de dir, mediant 10 rals anticipats.»

Lo rector de Santa Maria de Palautordera després de vendre escapularis á 4, 5 y 6 quartos cada un, volia que las *Hicas de Maria* se 'ls posessen á la mateixa iglesia, «sense lo qual» deya, 'ls escapularis no tindrán cap mèrit.» ¡Posarse 'ls escapularis á la iglesia! ¿Qué 'ls sembla? Perque per posarse 'ls se havian de des-

cordar lo jipó y etc., etc. Y dignin després que no hi ha rectors espavilats.

Al mateix poble hi ha un arcalde que per cert havia anat ab los carlins, qual arcalde aquest dia va presentarse al café cridant com un boix per manifestar als aficionats al teatro que no s' atrevissen á executar la funció que tenian projectada. Lo mateix arcalde fa retirar á las deu del vespre y ha publicat un bando amenant ab una multa de una á cinch pessetas als que blasfemin, fassan un mal gesto ó dirigeixin *malas miradas*. ¡Si s' haurá figurat aquest arcalde que ocupa 'l trono Carlos VII y que estém en plena inquisició!

Á DEU.

¡Oh Dèn, Dèn totpoderós! amo y rey de cel y terra, tú que ab ton dit misteriós nos mantens sempre amorós entre la pau y la guerra; tú que fas las tempestats, y 'ns alegras y 'ns contristas; tú que has creat gossos, gats, micos, cotorras, barats, llops, burros y canovistas; tú que, en fi, fas, prens y deixas, assentat damunt del sol, obra las célicas reixas y dona pas á las queixas que t' envia un espanyol.

Fixa un moment la mirada sobre aquest pobre país, governat per la llopada del malaguenyo, en Quesada y altres *pácarus* aixís.

Contempla aquesta existencia y aquest desgavell fantástich, y, calculantho ab prudencia, digas després si en conciencia no n' hi ha per morir de fástich.

De fixo que desde 'l dia que vares fè aquesta terra, no has mirat més com vivia, ni has indagat si seguia per la dreta ó per la esquerra.

Sols així 's pot explicá lo que avuy plora 'l cor mèu; per xó aquí tot va com va: perque aquest país está deixat de la mà de Dèn.

No pots formarte una idea de las penas que passém, manats per la patulea canovista-carca-nea que sobre 'l cap aguantém.

Lo que avuy estém passant no 's pot dir ni 's pot escriure; la vida 's gasta xisclant, veyent desgracias, pagant y atipantnos sols de riure.

A cada punt, tot plegat, nos estoban las costellas; lo treball está enfonzat, lo vi casi bé privat y 'l pa... á dalt de las estrellas.

En dotze mesos contats hem tingut sublevacions, terremotos, atentats, cólera, miseria, ayguats, disputas ab cinch nacions.

Y per fer més colossal aquesta sanfayna extranya, hem tingut á n' en Pidal, especie de gra mortal que li ha sortit á l' Espanya.

Ja es hora, pues, de que tú, agafant la teva tralla, sense escoltarte á ningú, fassis una mica 'l bú á tota aquesta canalla.

Estém tant tips de patí, l' alé que 'ns queda es tant bréu, que suposant—y es molt di,— que hi hagi remey, aquí no més li pot posar Dèn.

Pero aixó ha de ser depressa, sense perdre ni un instant, perque quan la cosa apressa, per un punt la copa vessa y tot se 'n va al botavant.

Si no mous ab decisió ta má ferrenya y divina, d' aquesta trista nació quan menos ho pensis, no se 'n canta gall ni gallina.

G. GUMÁ.

Los conservadors van cedir á n' en Bismarck una part de l' isla de Fernando Póo perque 'ls alemanys poguessen establirhi un depósit de carbó. Y are pèl mateix motiu li cedeixen una part de las Carolinas. Espanya pot exclamar:—¡Ay, ay, ay! Ab tant carbó, ¡quin porvenir més negre se m' espera!

«Anant seguint aixís, diu un periódich, Espanya arribará á ser la carbonera de Alemanya.»

¡Y tal carbonera! Una gran carbonera que no li faltarà res, ni 'ls escarabats corresponents. D' aquests se 'n cuidarà en Pidal y Mon.

Alguns periódichs de Madrit van tenir l' ocurrencia de conmemorar la revolució de Setembre exhumant párrafos de discursos pronunciats pèl Mónstruo, antes y després de aquella.

Aquí 'n va un que 'm sembla molt cayo. «¿Será veritat, per ventura, com Platon digué ab tristesa un dia, que 'ls reys están destinats perpetuament á fer lleys contra 'ls pobles y 'ls pobles perpetuament destinats á fer lleys contra 'ls reys?» Per lo vist, en Cánovas, avants era aficionat á Platon. Avuy, en cambi, es aficionat al *Plat*.

«La Revolució 's menja als seus propis fills» han dit los conservadors ocupantse de la de Setembre.

No es exacte. Aquí tenen als *Rómeros Robledos*, als *Elduayens*, als *Villaverdes* y á tants altres, fills tots de la Revolució, á qui la Revolució no va pas menjarsels.

Al contrari: los fills van menjarse á la mare. Pero com que la dijestió es bastant difícil, un dia ó altre l' haurán de treure.

A propòsit de la visita de 'n Sagasta á palacio, de que ja tenen coneixement los lectors de la CAMPANA, diu un periódich ministerial:

—Está vist: los sagastins están destinats á emportarse 'n un mico cada vuyt dias. Lo secret del búlgaro:—¿Quién es el mico?

Estadística histórica. En un periodo de 62 anys ó siga desde 1809 á 1871, dinou reys han sigut llansats del trono.

De aquests datos resulta que la revolució ha devorant un rey cada tres anys y mitj.

Ecos cómichs de las elecciones francesas: Un candidat fa un discurs molt llarch y molt difús davant de una reunió d' electors, y diu entre otras cosas:

—«Jo, senyors, me propono reformar tots los abusos.» Un elector empipat de sentirlo, l' interromp, dihent: —«Donchs, alsa, comensi per reformar l' abús de la paraula.»

Entre electors: —¿A qui votará vosté Mr. Paulet? —Jo no voto, m' abstinch. —Home es estrany... En aquest temps es necessari declarar-se en un sentit ó altre.

—No, no: jo may he cridat *viva* ningú. Un altre elector: —¿Qué may ha cridat *viva* ningú? Aquest home déu ser metje.

A n' en Sagasta han tingut de ferli una operació á la boca.

En vista de lo qual, diuhen los conservadors: —De pujar ¿qué 'n treuria? ¿No veuhen que tampoch podria menjar?

Qualsevol de vostés, estimats lectors, posseheix una casa. Es una suposició.

Dochs bé un dia jo vinch, ab un garrot á las mans y un revolver carregat á la faixa, y 'ls dich:

—Senyor mèu, vinch á participarli que desde are aquesta casa que vosté s' ha cregut qu' era seva es mèva.

—¿Cóm s' enten! dirian vostés. Aquesta casa jo l' hi comprada... aquesta casa 'm costa 'ls meus quartos... Aquesta casa...

—Prou. Menos paraulas. Tant si l' hi ha comprada, com si li costa 'ls seus quartos, desde are aquesta casa es mèva, y si vol sostenir lo contrari digui una paraula més y l' hi parteixo 'l cap de una garrotada.

Inútil dir, que per parlar aixís ja estich ben segur que tinch tres vegadas més de forsa que vostés.

Jo 'm quedo á la casa y vostés no se 'n van. Un dia 'm canso y dich:

—Bè, mestre ¿y donchs qu' hem de fer? —¿Qué vol que fémi!... Potser jo no tinch rahò, ni vosté tampoch. ¿No seria hò que ho consultessim ab algún vehi? Precisament aquí al costat viu un capellá qu' es un sant varó. Enterémlo de tot y qu' ell resolgui.

—Bueno, responch jo, no hi tinch cap inconvenient; pero dech advertirli una cosa, y es que si aquest capellá 'm nega la rahò soch capás de badarli la clepsa. ¡Y que no ha de valerli la teula, ni 'l solideo! ¿ho t' entés?

Qualsevol de vostés, que sentís un llenguatge per l'estil, se quedaria ab lo cap baix y sense saber que fer.

Pero per fi un dia trobaríam un medi d'avinensa.

—Jo vull la botiga, diria jo
—Home, precisament la botiga... ja véu que la botiga...

—Nada, necessito la botiga, per posarhi una carboneria.

—Bueno, está bè: quedís ab la botiga.

—¡Ah! y tenint la botiga, necessito 'l primer pis.

—Que vol que li diga jo, pobre de mí... Quedís ab lo primer pis. Pero ¿y jo ahont me 'n vaig?

—Vosté á las golfas. Y encare jo vull tenir lo dret d'entrarhi y sortirne sempre que 'm donga la gana.

—Está bè; pero qui pagarà la contribució de la casa?

—Ay, ay, aixó no 's pregunta, vosté

—Y 'ls remiendos que s' hajan de fer?

—Vosté. Vosté será amo de la casa; pero jo tindrè la clau y usaré d'ella.

—Escolti, y si algún dia li pega la rauxa de pendrem las golfas, ahont me fico?

—A la teulada... s' hi fa un colomar y s' entretè fent volar coloms... Perque, ja ho sab, per res del mon vull que vosté 's desposseheixi... ¡Ah! me 'n descuidava: la contribució de la carboneria, si algú la demana, també ha de corre á carrech de vosté.

—Pero home quedís ho tot de una vegada, y deixim viure á mi lliure de mals-de-cap.

Inútil observar que aixís, de aquest mateix modo es oom se presenta are la qüestió de las Carolinas.

Las Carolinas serán nostras; los beneficis de las Carolinas serán per en Bismarck.

Per l' Alemania la carn; per nosaltres los ossos.

S' ha presentat á las vinyas de Fransa una nova malaltia, anomenada la podridura negra.

¡Podridura negra!... ¡Filoxera!... ¡Mildiú!...

¡Si al menos los conservadors se tornessin ceps!

Pero en la vinya del presupuesto no hi ha més plagas que 'ls que l' explotan.

Are que 's tracta de costejar per suscripció nacional un barco que 's titulará Patria, desitjo proposar una cosa.

Que 's coluqui lo busto de 'n Cánovas com á mascarón de proa.

Es ja per lo únich que serveix lo mónstruo.

Influencias del neo-catolicisme.

¿Saben en quins districtes d' aquesta ciutat s' ha desenvolupat en més escala 'l cólera?

En los del Institut y la Universitat.

¡Institut y Universitat! ¿No hi veuhen la má de 'n Pidal en aquest negoci?

—¿Per qué?

—¡Es molt senzill! ¿No recordan la tirria que aquest home té á la instrucció? ¡Y donchs!...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Bar-ce-lo-ni-na.*
2. MUDANSA.—*Mot-Dot-Got-Pot-Sot-Bot-Llot.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo collaret de perlas.*
4. ROMBO.—

C
M A R
M A R I A
C A R D E R S
R I E R A
A R A
S

5. GEROGLIFICH.—*Qui deu té deutes.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Vivora social, Un Pepet Ché, Xich del Lluhent de la Seu y Quel Zenitram; n' han endevinadas 4, Noy de la Dida, Un de la vall d' Aran, Bigotis d' espart, Carlos Chapa, Perseguit per los microbis, Mitj Cunill, J. Staramsa, J. Ramon Torra-bous, Pepet d' Esplugas, J. Bru y J. Moret; 3, José M. Bernis; 2, Un Ferranista, A. Boix Zorrillista y Areligua y Aguilera, y 1 no més, N. Adal.

XARADA.

Per hu-dos bonica
anéu á Total,
hi ha una platxa rica
y un bon hu com cal.
Un hu-dos-tres-prima
quart doná un quart-tres
á sa novia Quima,
que per cert, guapa es.

J. STARAMSA.

MUDANSA.

Me deya ahí 'l manescal
qu' están bé 'ls de ca 'n Tarrassa:
diu qu' ella vén tot á plassa
y qu' ell guanya bon total.

J. STARAMSA.

ENDAVINALLA.

Per més alt que siga jo,
si visch, luego 'm torno xich:
dels capellans, soch amich
per quan entr' ells sempre só.
Sols en un fil tinch ma vida
y des que visch fins que 'm moro,
no tinch ulls y sempre ploro...
Vaja... acértau desseguida.

ORELLUT DEL BRUGH.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: órgano de molts animals.—Tercera: vegetal.—Quarta: població andalusa.—Quinta: medi d' experiment.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

TARA QUINFU.

×
Pa
III
L
Am
III
K

AREDNABAL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Areligua y Aguilera, 29 de Setembre. Dos anti-monárquichs, Vanguardia, E. M., Un Ferranista, Ll. Mir Cabalet, Una carta, J. Ramon Torna-bous, Perseguit pels microbis, Carlos Chapa, Bigoti d' espart, y Un Ratot: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

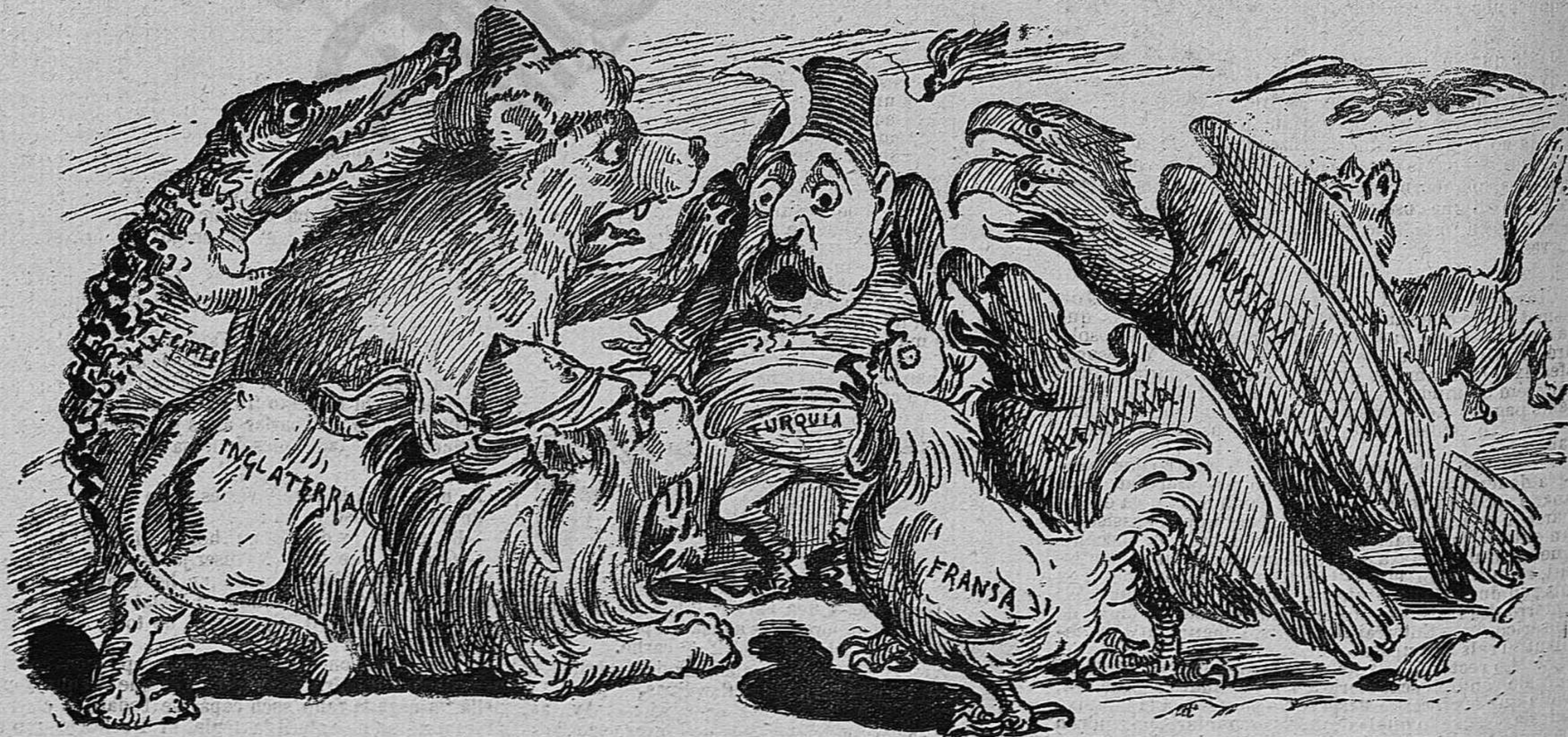
Ciutadans Vilaret de E. de Ll., A. Boix Zorrillista, J. M. Bernis, J. Moret, J. Bru, Pepet d' Esplugas, J. Staramsa, Mitj Cunill, Quel Zenitram, R. Gepich de Reus, Riego, Betas y Fils, Quinqué, La Sayesse, Benvingut Curriolas, Dos Ganxets, Un Fumigat, J. Abril, Un microbi mort, L. C. y Pujol, Oblasog, J. S. y P., Un truan, Un Cain, Dos cómichs de la B., Un Guindilla, J. Gomis y Antonino: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans J. P. y B. V. San Celoni: Es tant grave la denuncia que mes propia que pera ser publicada en un periódich, ho es per ser denunciada als gefés de aquells funcionaris que faltan tant descaradament al seu deber. Fassinho aixís y 'n treuran més partit.—Elecxeat Consa: De publicar poesias no 'n fem pagar res; al revés, si estan bé, ho agraheim. Lo que 'ns diu no recordém haverho rebut.—Pepet de Arbucias: Las poesias son inadmisibles: en l' article hi ha poch brillo.—Noy de Ocata: De lo que 'ns envia avuy no podém aprofitar res, y fasas carrech de que nosaltres no tenim prevencions contra ningú.—Tutilimundi: La poesia está ben versificada; pero es manseya.—Perico Matalasé: Envihi lo que vulga: també a 'l' Espuella pot ferse política.—Cristófol Crispí: Aprofitarem un epigrama: la poesia té escasa novetat.—Avi Peras: En la poesia de vosté no hi ha rima.—F. de P. M. Mosbefat: Si entenem lo que vol dir que 'ns penjín.—A. M. Benisani: La carta anterior s' ha extraviat, tórnila á repetir y dispensi.—J. A. y R.: La poesia que 'ns remet avuy no está de bon tros á l' altura de l' anterior.—J. Aleix: Vosté fa molt millor la prosa que 'ls versos.—Liam Brochs: Mirarém de complaurel.—J. Planas: Aquesta senmana está bé.—Barrina, (Granollers) y J. V. (Esquirol): Quedan complascuts.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

LA QUESTIÓ DE TURQUIA.

De aquí poch temps lo tros mes gros que 'n quedarà será la borla del casquet.